

Arrest

nr. 280 112 van 15 november 2022
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DESTAIN
Louisalaan 251
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn op 10 november 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2022 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. DESTAIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 augustus 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 2 september 2022 richten de Belgische instanties een verzoek tot terugname aan Kroatië op grond van artikel 18.1 (b) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend.

1.3. Op 15 september 2022 verklaart Kroatië zich akkoord met de terugname van de verzoekende partij.

1.4. Op 20 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij op 19 oktober 2022 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder rolnummer 282 971. Op 10 november 2022 dient de verzoekende partij bij de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering in tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen teneinde de schorsing van de voormelde beslissing te bekomen.

1.5. Op 8 november 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : N.

voornaam : I.

geboortedatum (...) 1994

geboorteplaats : Bujumbura

nationaliteit : Burundi

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Holsbeek om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië, op basis van het Dublinakkoord van 16.09.2022, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26^{quater} van 20.09.2022) niet nageleefd.

De beslissing werd hem betekend op 22.09.2022, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 20.09.2022.

Betrokkene bracht noch tijdens een gesprek met een ICAM-coach op 27.09.2022, noch in het kader van het hoorrecht op 08.11.2022, bijkomende elementen aan. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kroatië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaarde geen medische problemen te hebben. Artikel 3 EVRM waarborgt overigens niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 20.09.2022.

Betrokkene bracht noch tijdens een gesprek met een ICAM-coach op 27.09.2022, noch in het kader van het hoorrecht op 08.11.2022, bijkomende elementen aan. Betrokkene verklaart geen duurzame relatie of minderjarige kinderen in België te hebben. Een mogelijke schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. De betrokkene verklaarde een wettelijk in België verblijvende zus te hebben. Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : "The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece").

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

(...)"

1.6. Bij arrest nr. 280 106 van 14 november 2022 beveelt de Raad de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing vermeld in punt 1.4.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De bestreden akte houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die opgenomen is in de bestreden akte, is deze niet ontvankelijk.

Op grond van artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet staat tegen deze beslissing immers enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats en heeft de Raad hiervoor geen rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals

bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij onder meer dat de bijlage 26^{quater} en in navolging de *in casu* bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) schendt.

3.2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in uitvoering van artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet is genomen. Conform dit artikel kan de verwerende partij een verzoeker om internationale bescherming naar de grens van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming terugleiden. De bestreden beslissing werd getroffen in navolging van de bijlage 26^{quater} van 20 september 2022. Aangezien de verzoekende partij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan voormelde beslissing wordt zij thans gedwongen teruggeleid naar Kroatië.

De bestreden beslissing beoogt aldus de effectieve tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit van 20 september 2022. Er is dus een samenhang tussen beide beslissingen.

Verder stelt de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk: *"De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 20.09.2022."*

De Raad wijst er evenwel op dat hij bij arrest nr. 280 106 van 14 november 2022 de tenuitvoerlegging van de bijlage 26^{quater} van 20 september 2022 geschorst heeft.

De Raad oordeelde aangaande het ernstig middel: *"En l'espèce, la partie requérante renvoie principalement au rapport AIDA (Asylum Information Database), intitulé Country Report : Croatia, 2021 Update (ci-après : le rapport AIDA 2021), à un arrêt du Conseil d'Etat des Pays-Bas du 3 avril 2022, à un arrêt du tribunal administratif de Braunschweig (Allemagne) du 25 février 2022 et à diverses sources documentaires, qui font état de refoulement à la frontière, violences policières et conditions de vie précaires dans les centres, de défaillances structurelles affectant la procédure d'asile et de défaillances dans le système d'accueil d'intégration des demandeurs de protection internationale en Croatie.*

La partie défenderesse s'est quant à elle fondée sur le rapport AIDA 2021 et a considéré, à l'examen de ces informations, que « l'intéressé n'a pas démontré qu'en cas de persécutions à son encontre, ce qui n'est pas établi, les autorités croates ne pourront agir de manière adéquate pour garantir sa sécurité, et qu'elles ne seront en mesure de le protéger d'éventuelles persécutions sur leur territoire ; [...] Considérant, en ce qui concerne un risque possible d'exposition à des traitements inhumains ou dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH du fait du transfert du requérant vers la Croatie, que l'analyse du rapport AIDA « update 2021 » sur la Croatie fait apparaître qu'une personne ne sera pas automatiquement et systématiquement victime de mauvais traitements ou de traitements inhumains et dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH du seul fait de son statut de demandeur de protection internationale ». La partie défenderesse a donc estimé que lesdites informations ne permettaient pas de conclure que le système d'accueil et d'asile croate souffrait de « défaillances soit systémiques ou généralisées, soit touchant certains groupes de personnes », atteignant le seuil de gravité décrit par la CJUE dans l'arrêt Jawo, cité au point 4.3.2.2.1.3.

En l'occurrence, le Conseil constate que la partie défenderesse a estimé, au sujet des déclarations du requérant quant aux raisons pour lesquelles il ne voulait pas rentrer en Croatie (« Considérant ensuite que, lors de son audition à l'Office des Etrangers, l'intéressé a invoqué comme raison relative aux conditions d'accueil ou de traitement qui justifierait son opposition à son transfert dans l'État responsable de sa demande de protection internationale : "Je ne veux pas y retourner. Pour quelles raisons ? : J'ai été

maltraité en Croatie. On nous a pris nos téléphones et on les a cassés. On nous frappait aussi, en nous disant de retourner en Bosnie. La police nous menaçait, nous traumatisait." »), que « les déclarations de l'intéressé à cet égard sont vagues et ne reposent sur aucun élément probant » et que « le candidat n'a apporté aucune précision ni aucun élément de preuve relatif à la menace dont il ferait l'objet en Croatie ». Or, il ressort des éléments mis en avant par la partie requérante dans le rapport AIDA 2021, sur lequel s'appuie également la partie défenderesse, que les déclarations du requérant sont au contraire corroborées par ledit rapport et qu'elles y trouvent un écho particulier tant sur le plan du parcours pour entrer en Croatie que des conditions d'introduction sa demande de protection internationale. En constatant que les déclarations du requérant sont vagues et ne reposent sur aucun élément probant ou un tant soit peu circonstancié, le Conseil estime que la partie défenderesse a commis une erreur manifeste d'appréciation et n'a pas motivé adéquatement sa décision. À cet égard, la Cour EDH a jugé que le risque invoqué présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable. Certes le requérant n'apporte pas d'éléments de preuve de ce qu'il avance, mais ses déclarations n'en sont pas moins à prendre en considération eu égard aux rapports internationaux produits.

Il ressort également des éléments mis en exergue dans le rapport du Comité européen pour la prévention de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants (CPT) du 3 décembre 2021, mentionné dans le rapport AIDA 2021, ainsi que de l'arrêt du Conseil d'Etat des Pays-Bas du 13 avril 2022 et de l'arrêt du tribunal administratif de Braunschweig (Allemagne) du 25 février 2022, cités par la partie requérante, que le risque de refoulement pour les « dublinés », comme invoqué dans les circonstances particulières de l'espèce par le requérant, est bien réel et ne peut raisonnablement être écarté et ceci, faute de réelles garanties individuelles de la part des autorités croates préalables à son transfert.

Compte tenu de ces éléments d'information et des risques encourus, le Conseil considère que la première décision attaquée n'a pas pris suffisamment en considération l'ensemble des éléments dont elle avait connaissance, a méconnu les dispositions et principes visés au moyen et a prima facie violé l'article 3 de la CEDH, et la partie requérante peut, par conséquent, se prévaloir d'un grief défendable à cet égard."

Aldus heeft de Raad ten aanzien van de bijlage 26^{quater} van 20 september 2022 geoordeeld dat deze beslissing niet op afdoende wijze het geheel van de elementen waarvan de verwerende partij kennis had in overweging neemt en op het eerste zicht artikel 3 van het EVRM schendt.

3.2.3. Gezien de *in casu* bestreden beslissing de tenuitvoerlegging van de overdracht naar Kroatië beoogt en in de bestreden beslissing voor wat betreft de beoordeling van artikel 3 van het EVRM verwezen wordt naar de bijlage 26^{quater} van 20 september 2022, is het middel gegrond op artikel 3 van het EVRM ernstig.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.2. Betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de tenuitvoerlegging van de overdracht naar Kroatië oordeelde de Raad reeds in het arrest nr. 280 106 van 14 november 2022 als volgt:

"Le Conseil observe que le risque de préjudice grave difficilement réparable, tel que décrit par la partie requérante, est directement lié au moyen en ce qu'elle affirme notamment que l'exécution de la première décision attaquée aura pour conséquence qu'elle sera exposée à la violation des droits garantis par l'article 3 de la CEDH.

Le moyen ayant été jugé sérieux sur ce point, le Conseil estime que l'existence d'un risque de préjudice grave difficilement réparable doit être tenu pour établie."

Aldus wordt geoordeeld dat het middel gericht tegen de bijlage 26^{quater} gegrond op artikel 3 van het EVRM ernstig is, waardoor het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit als aangetoond wordt beschouwd.

3.3.3. Gezien de *in casu* bestreden beslissing de tenuitvoerlegging van de overdracht naar Kroatië beoogt en in de bestreden beslissing voor wat betreft de beoordeling van artikel 3 van het EVRM verwezen wordt naar de bijlage 26^{quater} van 20 september 2022, is aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voldaan.

3.4. Nu de thans bestreden beslissing zich volledig lieert aan de geschorste bijlage 26^{quater}, dringt ook de schorsing van deze beslissing zich op.

Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat aan de drie voorwaarden om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugleiding naar de grens met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat werd voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2022 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

N. VERMANDER